

Arrest

nr. 266 254 van 4 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Eizeh. U groeide op in Ahvaz en u bent Iraans staatsburger. Uw vader overleed toen u 20 jaar was en ook uw moeder overleed ten gevolge van een hartaanval enkele maanden geleden. U bent getrouwd met H.A. (...). Samen hebben jullie een dochter T. (...). In Iran was u vertegenwoordigster van een farmaceuticabedrijf.

U komt uit een traditionele familie waarin de islam en religie een centrale rol speelden. Uw grootvader langs moederskant was een geestelijke en uw vader werd wegens zijn familienaam als nakomeling van de profeet beschouwd. U mocht niet uw eigen keuzes maken op vlak van studies, met wie u omging en huwelijkspartner. Op 03.03.1390 (24.05.2011, Gregoriaanse kalender) trouwde u met H.A. (...). Dit was een verplicht huwelijk opgelegd door de Seyed Y.S.M. (...) ook Haj A.S.M. (...) genoemd, de neef van

uw vader. Uw man was heel achterdochtig en paranoïde. Hij sloeg u en schelde u vaak uit. U probeerde vaak met uw man te praten zodat hij meer rekening zou houden met u, maar daar had hij geen oor naar. Na één jaar huwelijk bracht u uw broer M. (...) op de hoogte van uw huwelijksproblemen en uw intentie om te scheiden. Uw broer bedreigde u en zei dat hij u zou afmaken indien u dit nogmaals zou herhalen. U ging vaak praten met uw vriendin A. (...), een tandartsassistente die in een praktijk in de buurt werkte. Zij is een christen en gaf u de Bijbel. Zij dacht dat u daar kracht zou uithalen en het u terug rustig zou maken.

Omdat uw huwelijk al een hele tijd slecht ging, kreeg u van uw schoonbroer F.(...) een uitnodiging om hem en de schoonfamilie te bezoeken in Oostenrijk. Op 14 shahrivar 1398 (05.09.2019) verliet u Iran en reisde u met uw dochter naar Oostenrijk. U wist op dat moment al dat u niet zou terugkeren naar Iran. U nam de Bijbel mee om deze te lezen op het vliegtuig. Toen u bij F.(...) was, kwam de familie op bezoek. Tijdens het feestje viel uw handtas om, wat ervoor zorgde dat de Bijbel er ook uitviel. Uw schoonzus zag de Bijbel en bekritiseerde u. Ze verweet u bekeerd te zijn, waarop u ontkende en duidelijk maakte dat u het boek gewoon zag als een roman. Echter ontstond een hele discussie waardoor u 's nachts een telefoontje kreeg van uw man H. (...). Hij was razend en schold u uit. De dag erna nam u contact op met vrienden in Oostenrijk. Het bevriende Iraanse koppel F. (...) en H. (...) kwamen u halen en regelden uw reis naar België. In België diende u een verzoek om internationale bescherming in op 20.09.2019.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de Iraanse autoriteiten u zullen arresteren, martelen of executeren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele shenasnameh, een kopie van uw paspoort, een kopie van het paspoort van uw dochter T. (...), een certificaat van het ziekenhuis waar u vaak steun biedt aan de kankerpatiëntjes, een kandidaatstelling van de heer Seyed M.A. (...) waarbij uw broer wordt aangesteld als zijn campagneleider, een document van Ali A. V. (...), waarbij uw broer M. (...) wordt aangesteld als zijn persoonlijke assistent, een foto van Haj A.S.M. (...), een foto van uw broer M. (...) in het huis van de geestelijke leider (Beite Rahbari), een foto van uw broer als beveiliging op een islamitisch congres, een foto van Khamenei samen met Haj A. (...), een personeelskaart van uw broer M. (...), nog een personeelskaart van uw broer M. (...), een foto van uw broer M. (...) met de adviseur van Khamenei, een attest van waardering dat uw broer ontvangen heeft van de vereniging van het vrijdagsgebed, de berichten die u ontving van uw schoonbroer N. (...) en een foto van u in schoolkledij neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verzocht het Commissariaat-generaal om te worden bijgestaan door een tolk van het vrouwelijke geslacht (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 6, d.d. 03.12.2020). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van uw verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en werd u zowel een protection officer als een tolk van het vrouwelijke geslacht toegewezen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden door uw broer M.S.M. (...), uw echtgenoot H.A. (...) en Haj A.S.M. (...). U vreest eerwraak omdat u uw familie ten schande heeft gebracht (CGVS, p. 20).

Eerst en vooral moet er benadrukt worden dat dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot en uw familieleden in Iran. Zo wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd door een aantal ongerijmdheden in uw verklaringen over uw familie en uw huwelijk. U haalt aan uit een traditionele familie te komen. Zo vertelt u dat u eigenlijk bijna niks mocht. U mocht niet kiezen wat u ging studeren, met wie u bevriend wilde zijn, u moest voor alles toestemming vragen (CGVS, p. 19). Echter liet uw familie het toe dat u ging verder studeren. Zo studeerde u politieke wetenschappen (CGVS, p. 6). U vertelt dat u uw studies niet afmaakte omdat u zich zwaar vergist had in de opleiding. U dacht dat u het heel leuk en interessant te vinden, maar in de praktijk bleek het toch niet te passen bij uw persoonlijkheid (CGVS, p. 6). U haalt aan dat het niet overeenkwam met de opvoeding die u had gehad en dat uw motivatie verdwenen was (CGVS, p. 6). Gevraagd wat u hiermee bedoelt, past u uw woorden aan en vertelt u dat het andersom is. Dat het net wel overeenkwam met uw opvoeding en dat u liever sociale wetenschappen wou doen, maar dat niet werd goedgekeurd door uw ouders (CGVS, p. 6). Deze laatste aanpassing rijmt niet met uw eerdere verklaring waarin u aangaf dat u initieel interesse had in de studie en u dacht dat u het heel leuk zou vinden, dit klinkt niet als een

verplichting. Het is ook vreemd dat u de kans kreeg te studeren als vrouw en uw ouders u aanmoedigden politieke wetenschappen te studeren, de politiek is nochtans voornamelijk voorbestemd voor mannen en is in Iran geen echte vrouwenkwestie. U verklaart ook dat uw huwelijk een verplicht huwelijk was, nochtans was u 30 jaar oud op het moment van de verbintenis (CGVS, p. 11-12). Zoals u zelf aangeeft is dit is naar Iraanse normen een gevorderde huwelijksleeftijd, wat er op wijst dat uw familie u niet onder druk zette om snel te trouwen. Uw vergoelijking dat u het zo lang kon uitstellen, was aangezien uw ene broer langdurig ziek was en u uiteindelijk twee broers en een zus verloren hebt en er een rouwperiode was (CGVS, p. 12). Uw uitleg kan allerminst overtuigen aangezien uw zus overleden is in 1981 en uw ene broer in 2008. Uw andere broer overleed in 1390 (2011), het jaar waarin u trouwde. Bovenstaande vaststellingen doen uw voorstelling van uw familie als dermate conservatief dat ze u tegen uw wil een huwelijk opdrong sterk afbrokkelen.

Verder haalt u aan dat uw echtgenoot paranoïde was. U beschrijft hem als heel achterdochtig, iemand die snel begon te schelden of slaan (CGVS, p. 14, 19). Voorts werd u verplicht tot het hebben van seksuele betrekkingen met hem (CGVS, p. 19-20). U verklaart dat u H. (...) een keer heeft aangesproken dat het beter zou zijn om uit elkaar te gaan en u gaf aan dat u wou stoppen met het huwelijk (CGVS, p. 20). Uw echtgenoot begon te dreigen dat indien u nog één keer het woord scheiding in de mond zou nemen, hij de auto tegen de muur ging rammen en ervoor ging zorgen dat alleen u te overlijden zou komen (CGVS, p. 20). Uw verklaringen over uw echtgenoot zijn gedrag zijn onverenigbaar met het feit dat uw echtgenoot u de toestemming gaf om een paspoort te bezitten en hierbij ook de toestemming gaf voor meerdere uitreizen uit Iran. Meer nog, ook gaf hij uw dochter T. (...) toestemming om het land samen met u te verlaten (CGVS, p. 14-15). Niet alleen gaf hij u de toestemming om naar Oostenrijk te gaan met uw dochter, ook liet hij u werken en mocht u naar Irak gaan voor uw werk (CGVS, p. 5, 24). Zo werkte u vroeger in de apotheek van uw tante tijdens uw huwelijk. U veranderde evenwel van job en de laatste drie jaar was u vertegenwoordigster van een farmaceutischbedrijf (CGVS, p. 5). Dat een paranoïde en gewelddadig man u zoveel vrijheid zou geven is allerminst plausibel. Het is verder vreemd dat uw man wist dat u wou scheiden en u dan toch naar Europa laat gaan samen met uw dochter. Dat uw man toestemming geeft om u te laten vertrekken met uw dochter, het enige dat ervoor zou kunnen zorgen dat u in zijn macht bleef en zou terugkeren naar Iran, is ongeloofwaardig. Ook blijkt dat uw man niet intensief op zoek ging naar u. Zo belde hij u één keer in Oostenrijk, toen hij had vernomen dat er een Bijbel was gevonden tussen uw spullen waardoor hij u uitschold (CGVS, p. 8-9). U verbleef daarna nog 10 dagen bij uw vrienden F. (...) en H. (...) die ook in Oostenrijk wonen (CGVS, p. 8-9). Dat uw echtgenoot na uw vlucht uit het huis van F. (...), uw schoonbroer, u de komende 10 dagen niet meer heeft proberen te contacteren is bizar. Daarnaast contacteert hij ook niet F. (...) en H. (...), vrienden van jullie die ook in Oostenrijk wonen. Nochtans kende uw broer ook F. (...) en H. (...) (CGVS, p. 8, 15). Dit schetst niet het beeld van een agressieve echtgenoot die net verlaten is geweest door zijn vrouw en alles tewerkstelt om haar te vinden. U haalt wel aan dat hij u nog heeft lastiggevalen na uw aankomst in België, maar de laatste keer was al 7 à 8 maanden of nog langer geleden (CGVS, p. 7). U verklaart bovendien niets meer vernomen te hebben van uw schoonfamilie in Oostenrijk (CGVS, p. 10). Ook dit is vreemd want u verdwijnt plots uit het huis van F. (...), met wie u goede contacten onderhield. U legt wel enkele berichten voor van N. (...), uw schoonbroer waarin hij dreigt u te verkrachten en u te laten verkrachten (CGVS, p. 10-11). Deze berichten dateren volgens u van bijna een jaar geleden (CGVS, p. 11). Deze berichten tonen echter geen datum, noch een gsmnummer. Dergelijke Whatsapp berichten kunnen evenwel zeer gemakkelijk in scène gezet zijn wat de objectieve bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert.

De vrees die u aanhaalt tegenover uw broer M.S.M. (...) heeft betrekking tot zijn politieke positie in Iran. Het is vreemd dat u bij de DVZ op d.d. 03.12.2020 aanhaalde dat uw broer lid is van het ettela'at. U verklaarde dat hij een hele hoge functie bij het regime heeft (CGVS Vragenlijst, vraag 5). In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw broer administratieve taken uitvoert op het kantoor van Seyed Y.S.M. (...) en hij als beveiliging werkt tijdens het vrijdagsgesbed (CGVS, p. 12-13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid aangezien u eerder aanhaalde dat uw broer lid van het ettela'at is en een hele hoge functie bekleedt (CGVS vragenlijst, vraag 5), verklaart u dat dit weer een misverstand moet zijn aangezien u verklaarde dat uw broer bevriend is met de directeur van het ettela'at Seyed M.A. (...) en uw broer hem heeft geholpen bij zijn campagne om zich kandidaat te stellen bij de verkiezingen (CGVS, p. 13). Aangezien u zich in niet mis te verstane bewoordingen uitdrukte bij de DVZ en u aan het begin van het persoonlijk onderhoud twee vergissingen in uw interview bij de DVZ rechtzette maar de foute vermelding van de tewerkstelling van uw broer niet aanhaalde kan uw uitleg bovenstaande tegenstrijdigheid niet wegwerken (CGVS, p.3,4). Daarnaast moet er ook opgemerkt worden dat u van uw zussen heeft vernomen dat uw broer heel ijverig op zoek is naar u (CGVS, p. 22). Wanneer er u wordt gevraagd wat hij onderneemt om u te vinden, dan moet u het antwoord schuldig blijven. U haalt aan dit niet gevraagd te hebben aan uw zussen omdat hij dat niet aan hen zou vertellen (CGVS, p. 22). Dat u niet naar deze cruciale informatie vraagt omdat u er toch al

vanuit gaat dat uw zussen het niet gaan weten kan niet overtuigen. Bovendien had u dit ook kunnen vragen aan de echtgenote van uw broer, met wie u tot op heden goede contacten onderhoudt (CGVS, p. 7, 18). Het is opmerkelijk dat u verklaart dat uw broer ijverig op zoek is naar u, maar u al ruim anderhalf jaar niks van uw broer heeft vernomen. De laatste keer dat hij u contacteerde was toen u nog in Oostenrijk was bij uw vrienden F. (...) en H. (...) (CGVS, p. 22). Nochtans was uw broer ook op de hoogte van het bevriende koppel F. (...) en H. (...) die in Oostenrijk wonen, aangezien uw broer goed bevriend was met H. (...) (CGVS, p. 8, 15). Echter werden F. (...) en H. (...) niet gecontacteerd door uw broer (CGVS, p. 15). Dat uw broer geen contact meer met u heeft opgenomen, ook al heeft u profielen op sociale media onder uw eigen naam, waar zelfs uw locatie staat meegedeeld, doet niet vermoeden dat hij ijverig op zoek is naar u, noch dat u een daadwerkelijke vrees voor uw familie en de leden van uw schoonfamilie, die onder meer in Europa wonen, koestert (CGVS, p. 15-16, 22). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen waarbij u aanhaalt te vrezen voor uw broer M. (...), echtgenoot H. (...) en Haj A.S.M. (...).

Hoewel u geen beschermingsnood aanhaalt op basis van een voorgehouden bekering moet er ten overvloede op gewezen worden dat er gezien onderstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan uw voorstelling van uw religieuze overtuiging (CGVS, p. 4-5). Zo verklaarde u op de DVZ d.d. 22.10.2019 dat u een sjiitische moslim bent, maar u zich de daaropvolgende zondag zou bekeren (Verklaring DVZ, vraag 9). U haalt later nogmaals aan op de DVZ d.d. 03.12.2020 dat u bekeerd bent en dat u meer en meer geïnteresseerd bent in het christendom. U haalt aan dat u vrede wilt vinden. (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt u zelf aan dat er genoteerd staat dat u bekeerd bent, maar dat uw relaas niet rond bekering draait en dat niet de hoofdreden van uw aanvraag is (CGVS, p. 4). Gevraagd naar uw huidige religie verklaart u dat u geen bepaalde religie volgt op dit moment (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u op de DVZ verklaarde dat u zich de zondag ging bekeren, vertelt u dat dat een misverstand was en u dat niet zo gezegd heeft (CGVS, p. 4). Dit is niet ernstig. Dat u op 22.10.2019 laat optekenen dat u zich enkele dagen later zal bekeren om enkele dagen later op 3.12.2020 te bevestigen dat u bekeerd bent kan niet als een misverstand afgedaan worden maar wijst erop dat u de Belgische asielinstanties een valse voorstelling van uw religieuze overtuiging tracht op te hangen. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud ook gevraagd of u momenteel een religie aan het verkennen bent, waar u negatief op antwoordde. U antwoordde dat u wel interesse heeft in theologie, maar u momenteel niet van plan bent een nieuwe religie voor uzelf te kiezen (CGVS, p. 4). Wanneer u gevraagd wordt of u toenadering zocht tot een kerk in België antwoordt u 'nee', waarop u snel verandert van onderwerp en haalt u aan dankbaar te zijn voor de goede opvang hier in België en in het opvangcentrum (CGVS, p. 5). Over de Bijbel die u kreeg van A. (...) vertelt u dat u deze kreeg 3.5 tot 4 maanden voor uw vertrek uit Iran (CGVS, p. 11). Wanneer er u wordt gevraagd of u er ondertussen al in gelezen hebt, antwoordt u 'niet volledig'. U antwoordt dat toen u bij de parabels aankwam u die even hebt weggelegd, maar u er af en toe nog in leest (CGVS, p. 11). Dit is opmerkelijk aangezien er geen onderdeel parabels staan in de Bijbel, maar deze verwerkt zijn in de verschillende evangeliën. Wanneer u wordt gevraagd welke delen u heeft gelezen haalt u plots aan dat u 'vrij weinig, bijna niks' heeft gelezen, enkel over de geboorte van Christus, dat Maria maagd was en dat hij uitverkoren was om de boodschap te verkondigen. U vertelt ook dat u ooit in Iran een film over Maria had gezien (CGVS, p. 11). Echter weet u niet uit welk boek het deel van de geboorte van Jezus komt, wat u zelf gelezen zou hebben (CGVS, p. 11). Na de pauze haalt u nogmaals aan dat uw relaas niks te maken heeft met het christendom, dat dat niet de reden van vertrek is, noch de reden waarom u niet kan terugkeren (CGVS, p. 11). Uw verklaringen in verband met de Bijbel doen vermoeden dat de sobere kennis waarover u beschikt ook uit de film kan komen die u gezien heeft. Het geloof in uw interesse in theologie en meer bepaald in het christendom komt dan ook op de helling te staan gezien uw uiterst beperkte kennis over het christendom. Omwille van deze vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw voorstelling dat u zich van de islam heeft afkeert en dat uw huidige religieuze houding zich typeert door een brede interesse in theologie en meer bepaald in het christendom.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw originele shenasnameh, een kopie van uw paspoort en een kopie van het paspoort van uw dochter T. (...), staat immers niet ter discussie. Het certificaat van het ziekenhuis waar u de kankerpatiëntjes ondersteunt, toont louter aan dat u bekommerd was om de kinderen. De kandidaatstelling van de heer Seyed M.A. (...) waarbij uw broer wordt aangesteld als campagneleider, het document van Ali A.V. (...), waarbij uw broer M. (...) wordt aangesteld als zijn persoonlijke assistent, een foto van Haj A.S.M. (...), een foto van uw broer M. (...) in het huis van de geestelijke leider (Beite Rahbari), een foto van uw broer als beveiligger op een

islamitisch congres, een foto van Khamenei samen met Haj A. (...), de personeelskaarten van uw broer M. (...), een foto van uw broer M. (...) met de adviseur van Khamenei, en het attest van waardering die uw broer ontvangen heeft van de vereniging van het vrijdagsgebed tonen aan dat uw broer zich in hogere kringen bevindt, samen met de neef van uw vader Haj A. (...). Dit is geen bewijs dat uw broer en Haj A. (...) het gemunt hebben op u. De foto van uw schoolkledij tonen aan dat u een schooluniform droeg, maar kan allerm minst aantonen dat u tot een conservatieve familie behoort. De berichten van uw schoonbroer N. (...), werden hierboven reeds besproken.

De opmerkingen die u maakte op 09.04.2021 bij uw persoonlijk onderhoud werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissing de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schendt:

“1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel. IA (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht.”

Verzoekster gaat in een eerste middelonderdeel in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Zij betoogt in dit kader, aangaande het traditionele profiel van haar familie:

“Verzoeksters wenst te volharden in haar verklaringen die zij ook heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud, met name dat zij gedwongen werd door haar ouders om de opleiding politieke wetenschappen te volgen, hoewel zij liever sociale wetenschappen wenste te studeren:

(...)

Verzoekster had hierin niet de vrije keuze om te kiezen wat zij wilde studeren, het werd haar door haar ouders opgedrongen.

Het Commissariaat- Generaal houdt onvoldoende rekening met de gegeven verklaringen van verzoekster hierover.

Ook de motivering van tegenpartij waarin zij stelt dat zij als vrouw de kans kreeg om te studeren, niet zou getuigen van een traditionele familie, wenst verzoeksters te ontcrachten.

Verzoeksters wenst te verklaren dat meer dan 60% van de jongeren in Iran studeren en bijna 50% in het bezit is van een licentiaat.

Het is niet zo dat vrouwen in Iran niet mogen studeren. Zij wenst te benadrukken dat zij moest studeren zodat zij een dichte band zou kunnen krijgen met S.M. (...).

Dat het Commissariaat- Generaal motiveert dat politiek in Iran enkel voor mannen voorbestemd zou zijn en het geen vrouwenkwestie betreft, is gewoonweg foutief!

Zo komen de laatste jaren meer en meer vrouwen in de politiek, doch de vraag die men zich stelt, is of zij effectief gehoord worden, en het niet eerder voor 'de statistieken' is dat men vrouwen toelaat in de politiek in Iran:

(...)

Hoewel de vraag zich kan stellen welke invloed vrouwen toebedeeld krijgen in de Iraanse politieke context, kan het Commissariaat-Generaal geenszins stellen dat politiek in Iran enkel 'een vrouwenkwestie' is.

Zeker gezien de uiteenzetting hierboven, blijkt dat vooral vrouwen van invloedrijke mannelijke personen, in de politiek geraken, zoals verzoekster zelf ook verklaarde, met name dat zij politieke wetenschappen diende te gaan studeren om zo dichtbij Haj A.S.M. (...).

Dat verzoekster kan aantonen dat het Commissariaat- Generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar deze complexe situatie en zij gewoonweg uitgaat van 'veronderstellingen', zonder deze te toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.”

Met betrekking tot (haar leeftijd ten tijde van) haar huwelijk, doet verzoekster verder gelden:

“Verzoekster wenst hier te benadrukken dat het niet om de snelheid gaat waarmee een vrouw in Iran moet trouwen, maar de verplichting om te trouwen.

Dit zijn uiteraard twee totaal verschillende zaken.

Toen verzoekster huwde, was haar vader reeds overleden. Indien de vader overlijdt, komt een ander mannelijk familielid aan het hoofd van de familie te staan, om bepaalde beslissingen, zoals een huwelijk, te nemen. Hier was dit Haj A.S.M. (...), de neef van de vader van verzoekster.

Verzoekster verklaarde dit ook tijdens haar persoonlijk onderhoud :

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij rekening heeft gehouden met de uitgebreide verklaringen die verzoekster hierover kon vertellen.

Het Commissariaat- Generaal houdt duidelijk enkel rekening met wat zij geloofwaardig acht, doch houdt geenszins rekening met de verklaringen die verzoekster hierover heeft afgelegd.

Verzoekster had geen keuze hierin.

Haar verklaringen worden ook gestaafd in het recente Country Policy and Information Note Iran: Women - Early and forced Marriage van februari 2021, waarin wordt bevestigd dat in traditionele families, de vrouw gewoon geen keuze heeft:

(...)

Dat verzoekers verwijst naar deze recente informatie om aan te tonen dat een huwelijk in Iran nog steeds onderworpen is aan complexe regels en dat zij helemaal niet de vrijheid had om een huwelijk te weigeren, gelet op de restricties en tradities die hiermee gepaard gaan.

Het verbaasd verzoekster dan ook ten zeerste dat nergens in het administratief dossier van de verzoekster, enige informatie van tegenpartij zélf is terug te vinden!

Het Commissariaat- Generaal hecht geen geloof aan verzoeksters verklaringen hieromtrent, doch staft zij nergens in de bestreden beslissing haar motivering, door te verwijzen naar enige objectieve bron!

Dat dit uiteraard niet getuigt van enig zorgvuldig bestuur, zeker gelet op het feit dat verzoeksters wél naar recente informatie over gedwongen huwelijken in Iran kan verwijzen!

De bestreden beslissing dient enkel hierom al vernietigd te worden.”

Betreffende het gedrag van haar echtgenoot en de motivering dienaangaande, voert verzoekster verder aan:

“Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing, zeker gezien verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud hierover geregeld emotioneel was, wat aantoont hoe moeilijk de situatie voor haar geweest is toen, zoals zij ook op het einde van haar persoonlijk onderhoud zélf aanhaalde:

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal hiermee geen rekening houdt getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

(...)

Vooreerst heeft verzoekster zeer gedetailleerde verklaringen afgelegd over het gedrag van haar echtgenoot en hoe hij als echtgenoot zich ook gedroeg, zoals ook blijkt uit het persoonlijk onderhoud van de verzoekster:

(...)

Uit het vrij relaas van de verzoekster blijkt duidelijk haar kwetsbaar profiel en de angst die zij heeft gekend in Iran voor haar echtgenoot!

Dat met deze zeer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen geen rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing, noch dat het Commissariaat- Generaal aantoont dat zij verzoeksters verklaringen heeft getoetst aan algemeen gekende informatie uit Iran!

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!

(...)

Hoewel verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud een duidelijk beeld heeft geschetst van haar echtgenoot, stelt het Commissariaat- Generaal dat deze niet overeenstemmen met het feit dat haar echtgenoot haar de toestemming gaf om een paspoort te bezitten en haar ook de toestemming gaf om het land uit te reizen, samen met haar dochter.

Verzoekster vraagt zich terecht af waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert, buiten haar 'eigen interpretatie', om hierdoor te concluderen dat haar echtgenoot geen paranoïde persoon was !

Verzoekster wenst hier het volgende over te verklaren.

Vooreerst, toen zij voor het eerst aansprak om te scheiden, dit nog maar in het eerste jaar was van hun huwelijk. Ondertussen hadden zij ook al een kind samen, waardoor een scheiding helemaal niet meer ter sprake zou kunnen komen.

Verder is een scheiding in Iran ook niet gemakkelijk, zeker niet voor een vrouw!

Dit blijkt ook uit het recente *Country Policy and Information Note Iran: Women - Early and forced Marriage* van februari 2021 waarin duidelijk wordt beschreven dat vrouwen niet zomaar kunnen scheiden, en als zij dit al wel kunnen, hier vele restricties aan te pas komen en zij voornamelijk afhankelijk zullen worden van hun familie, wat in casu bij verzoekster ook niet mogelijk was :

(...)

Opnieuw is de situatie in Iran zeer complex voor vrouwen, waarbij het niet onlogisch is dat verzoekster verklaarde niet in de mogelijkheid te zijn om zomaar met haar vraag tot scheiding door te zetten, zeker gezien het agressief gedrag van haar echtgenoot, waar zij geloofwaardige verklaringen over heeft afgelegd!

Ook verzoeksters verklaringen bevestigen dat het recente rapport hierboven beschrijft:

(...)

Opnieuw toont het CGVS niet aan op basis van wat zij tot haar motivering is gekomen, gezien er nergens enige verwijzing in het administratief dossier is terug te vinden over de behandeling van vrouwen in Iran, wat nochtans een pertinent element is in de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!

Verder motiveert tegenpartij dat zij de verklaringen van verzoekster over haar agressieve echtgenoot niet geloofwaardig acht, omdat haar echtgenoot haar de toestemming gaf om een paspoort te bezitten en ook de toestemming gaf om naar Oostenrijk te reizen.

Ook hier wenst verzoekster te repliceren op de motivering van de tegenpartij !

Zo verklaarde verzoekster dat zij op reis ging naar Oostenrijk, naar de broer van haar echtgenoot, F.

(...):

Zoals verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud, had zij een goede relatie met de oudste broer van haar echtgenoot en was het totaal niet argwanend voor haar echtgenoot dat zij naar zijn familie op bezoek zou gaan.

Haar echtgenoot had uiteraard het vertrouwen in zijn grote broer.

Dat dit door het Commissariaat- Generaal als 'vreemd' wordt beschouwd, is geenszins een zorgvuldige motivering om te stellen dat dit de geloofwaardigheid van verzoekster onderuit haalt.

Ook de motivering van de tegenpartij dat verzoekster mocht werken en daarom haar echtgenoot niet agressief kon zijn, houdt totaal geen steek.

Zo wenst ook hier verzoekster te benadrukken dat de apotheek waar zij werkte, was van haar tante, de zus van haar moeder!

Ook het farmaceutisch bedrijf waar zij voor werkte was de eigenaar de broer van M. (...) en M. (...) en haar echtgenoot waren dichte vrienden! Ook hier was er aldus veel vertrouwen.

Dit blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal motiveert dat verzoekster geen agressieve echtgenoot kon hebben, omdat zij ook voor haar werk mocht reizen, kan niet getuigen van enige redelijkheid in hoofde van tegenpartij. Verzoekster verklaarde dat zij één keer naar Irak is gereisd!

Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud heeft verzoekster verklaard dat zij niet ver van de grens met Irak woonde, waardoor het ook niet was dat zij een overnachting diende te doen:

(...)

Opnieuw getuigt het Commissariaat- Generaal niet van weinig zorgvuldigheid noch redelijkheid in de beoordeling van verzoekster vrees om terug te keren naar Iran.

Meer zelfs. Het Commissariaat- Generaal baseert zich enkel op 'wilde veronderstellingen', die zij geenszins staaft, gelet op het gebrek aan objectieve informatie in het administratief dossier betreffende vrouwen die het slachtoffer zijn van gewelddadige echtgenoten, in Iran".

Aangaande de motivering omtrent het gebrek aan pogingen vanwege haar echtgenoot om contact op te nemen of haar te zoeken, stelt verzoekster voorts:

"Verzoekster wenst hier te benadrukken dat haar echtgenoot wel degelijk heel veel heeft gebeld naar verzoekster toen zij in Oostenrijk was, bijna elke dag!

De verklaringen die verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, heeft betrekking op het incident, met name toen bij haar thuis de Bijbel werd ontdekt, en haar echtgenoot haar hierna heeft opgebeld.

Maar verzoekster wenst te benadrukken dat hij hiervoor ook heel vaak belde. Nadat zij het huis van haar schoonbroer verliet en naar haar vrienden H. (...) en F. (...) ging, heeft ze haar GSM afgezet.

Ook wenst verzoekster op te merken dat de bestreden beslissing een foute motivering betreft met betrekking tot haar verklaringen over haar verblijf bij haar vrienden H. (...) en F. (...), en dat haar echtgenoot geen pogingen had ondernomen om haar te zoeken.

Zo staat er in de bestreden beslissing te lezen dat haar broer F. (...) en H. (...) ook goed kent, waardoor het bizar is dat haar echtgenoot geen pogingen zou hebben ondernomen om haar daar te gaan zoeken, gezien haar broer wist dat zij in Oostenrijk woonden.

Verzoekster wenst de nodige verduidelijkingen aan te brengen.

Het is niet M. (...) die H. (...) en F. (...) kent. Het koppel waarbij zij logeerde is bevriend met haar broer Me. (...), die woont in Ahwaz. Haar broer M. (...) woont in Teheran! Het is dus niet M. (...) die bevriend is met het koppel, doch wel Me. (...).

Haar broer Me. (...) heeft geen relatie met M. (...), noch met haar echtgenoot H. (...).

De motivering in de bestreden beslissing is aldus foutief!"

Verzoekster geeft, omtrent de neergelegde WhatsApp-berichten, verder aan:

"Ook met betrekking tot de door verzoekster neergelegde WhatsApp berichten, waarbij het CGVS motiveert dat hier geen datum, noch een gsmnummer op staat, wenst verzoekster te verklaren dat dit foutief is van de tegenpartij.

Verzoekster legt voor de volledigheid de WhatsApp berichten nogmaals neer, waarop duidelijk een foto en zijn nummer te zien staan !

(zie bijlage, stuk 5)

Opnieuw getuigt de bestreden beslissing van weinig zorgvuldigheid.

Het Commissariaat- Generaal baseert zich enkel op haar eigen interpretatie om te besluiten dat verzoekster geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, doch toont niet in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier aan, dat zij zich baseert op objectieve bronnen die de actuele situatie in Iran, aantoont.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoekster gaat verder in op de tewerkstelling van haar broer M.S.M. Waar haar in dit kader tegenstrijdige verklaringen worden verweten, verklaart zij:

"Verzoekster wenst hier te benadrukken dat haar broer verschillende jobs uitoefenende binnen het regime van Iran, juist omdat hij een soort vertrouwenspersoon was van Seyed Y.S.M. (...). Het zijn allemaal gevoelige jobs die ze geven aan personen die ze vertrouwen.

Dat verzoekster dit op haar persoonlijk onderhoud ook letterlijk zo verklaarde en dat zij wel degelijk zeer gedetailleerde informatie kon geven over het werk van haar broer:

(...)

Ook heeft verzoekster een veelheid aan documenten neergelegd ter staving van het werk van haar broer bij de Iraanse autoriteiten, wat ook blijkt uit het persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het Commissariaat- Generaal deze bewijsstukken mee in rekening heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing!

Zo motiveert tegenpartij hierover enkel:

(...)

Dat dit uiteraard geenszins aanvaard kan worden als een zorgvuldige motivering!

Heel verzoeksters vrees is gebaseerd op haar familieleden, die hoge functies bekleeden binnen het Iraanse regime, waar verzoekster aldus bewijs van kan voorleggen!

Dat dit door tegenpartij botweg wordt genegeerd, getuigt van weinig redelijkheid of zorgvuldigheid in hoofde van de tegenpartij !

Dat het Commissariaat- Generaal in de bestreden beslissing het werk van haar broer bij het Iraanse regime ook niet ontkent!

Zij motiveert gewoonweg dat het niets aantoont, wat uiteraard niet aanvaard kan worden, gezien verzoekster vrees juist hierop is gebaseerd!

Het zorgvuldigheidsbeginsel is hier in deze flagrant geschonden!

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden!"

Met betrekking tot het verwijt dat zij zich bij haar zussen niet informeerde naar de door haar broer ondernomen pogingen om haar te vinden, stelt verzoekster:

"Verzoekster wenst hierbij op te merken dat als haar broer haar al wou afmaken, waar zij zeker van was, haar broer dat heus niet ging rondvertellen. Haar broer heeft haar bedreigd, er is geen enkele reden dat haar broer M. (...) dit tegen andere familieleden zou zeggen.

Verzoekster verklaarde dit ook tijdens haar persoonlijk onderhoud :

(...)"

Verzoekster vervolgt:

“Tenslotte motiveert de bestreden beslissing dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters verklaringen omtrent haar religieuze overtuiging, hoewel verzoekster zélf aanhaalde dat zij haar interesse in een andere religie niet heeft aangehaald als beschermingsnood.

Dat het Commissariaat- Generaal hier toch over motiveert, toont enkel aan dat zij hiermee de geloofwaardigheid van verzoekster probeert onderuit te halen, wat niet getuigt van enig zorgvuldig bestuur !

(...)

Vooreerst heeft verzoekster zélf tijdens haar persoonlijk onderhoud verschillende keren aangehaald dat haar bekering/interesse tot het christendom geen asielmotief was waarvoor zij bescherming inroept:

(...)

Verzoekster begrijpt dan ook niet waarom het Commissariaat-Generaal hier enige motivering over heeft geschreven in de bestreden beslissing, hoewel zij duidelijk aanhaalde dat haar interesse in een andere religie, geen vrees inhoudt bij een terugkeer naar Iran!

Verzoekster wenst nogmaals te benadrukken dat zij op 03/12/2020 nooit heeft gezegd dat zij zich zou laten bekeren, doch enkel dat zij interesse toonde in het christendom.

Zij wenst verder ook te benadrukken dat haar Dublin interview reeds plaatsvond in 2019, en haar eerste gehoor in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op 03/12/2020.

Bij dit tweede gehoor bij DVZ, wordt enkel de verklaringen van haar asielmotieven toegevoegd, voor het overige wordt er verwezen naar de verklaringen van haar Dublin gehoor in 2019.

Hierdoor maakt het Commissariaat- Generaal een veronderstelling alsof zij bij twee gehören bij DVZ verklaarde 'bekeerd' te zijn, hoewel dit dus geenszins het geval is!

Verzoekster wenst opnieuw hierin te volharden. Zij is niet bekeerd, zij heeft enkel verklaard interesse te hebben in het christendom, zoals zij ook heeft uitgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Uit verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij die Bijbel had gekregen van een vriendin, die op de hoogte was van de problemen met haar gewelddadige echtgenoot, en haar op die manier wou proberen helpen.

Geenszins blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij oprecht bezig was met zich te bekeren, noch dat dit als een vrees wordt ingeroepen bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Dat het Commissariaat- Generaal hier toch over motiveert in de bestreden beslissing, kan niet aanvaard worden.

Dat zo verzoeksters geloofwaardigheid onderuit wordt gehaald door tegenpartij, hoewel zij zélf meermaals aanhaalde dat zij haar interesse in een nieuwe bekering niet als asielmotief aanhaalde, toont geen zorgvuldig bestuur in hoofde van de tegenpartij aan.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Verzoekster besluit inzake de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

“Dat de verklaringen van verzoekster niet werden onderzocht in het licht van de actuele situatie in Iran en tegenpartij ook geen rekening houdt met het profiel van verzoeksters familie, werkzaam bij de Iraanse autoriteiten, een schending opdringt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door haar dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoekster gaat vervolgens, in een tweede middelonderdeel, in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader betoogt zij vooreerst:

“Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Voorts geeft zij een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft zij aan:

“Dat de verzoekende partij, omwille van haar profiel als kwetsbaar persoon en vrouw, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster voert verder aan:

“Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoekster geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, wenst de verzoekster vooreerst op te merken dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt dat tegenpartij een grondig onderzoek heeft verricht naar de situatie van vrouwen in Iran

en dan voornamelijk vrouwen die afkomstig zijn uit traditionele families of vrouwen die het slachtoffer zijn van familiaal en huiselijk geweld!”

Vervolgens geeft verzoekster een uitgebreide, algemene uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de situatie voor en de positie van vrouwen in het algemeen in de Iraanse maatschappij en binnen het familierecht en in het kader van het huwelijk, de echtscheiding en de voogdij in het bijzonder en stelt zij:

“Opnieuw blijkt de algemene situatie in Iran voor vrouwen exact te zijn wat verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud en waarvoor zij ook gevlucht is!

Dat het Commissariaat- Generaal in de bestreden beslissing geenszins aantoont dat verzoekster bescherming kan zoeken bij haar autoriteiten, in een geval van terugkeer!”

Voorts wijst verzoekster op algemene landeninformatie inzake het gebrek aan bescherming voor slachtoffers van gender-gerelateerd geweld in Iran en doet zij gelden:

“Dat uit dit recente rapport dan ook blijkt dat verzoekster geen garantie heeft dat zij zich zou kunnen beroepen op de Iraanse autoriteiten in het verlenen van bescherming tegen haar familie.

Meer zelfs. De familieleden die verzoekster vreest zijn werkzaam bij diezelfde autoriteiten, zoals zij ook verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Het Commissariaat- Generaal uit in de bestreden beslissing geen expliciete twijfel aan het profiel van de familie van de verzoekster, zoals bv het feit dat haar grootvader langs moederskant een geestelijke was die wegens zijn achternaam beschouwd wordt als nakomeling van de profeet. Ook werd geen twijfel geuit aan de veelheid van documenten die werden neergelegd door de verzoekster, over het werk van haar broer.

Dat ook dit element, mee in overweging genomen moet worden bij de beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming, gezien dit verzoekster opnieuw een uitermate kwetsbaar profiel geeft!

(...)

Zo beschrijft hetzelfde recente Country Policy and Information Note Iran: Women - Early and forced Marriage van februari 2021 dat een intern vestigingsalternatief in Iran, als men de eigen familie vreest, onbestaande is en dat de Iraanse autoriteiten ook geen bescherming zullen bieden:

(...)

Verzoekster zal zich dus zelfs, in het geval van een hypothetische terugkeer naar Iran, niet zomaar ergens anders kunnen vestigen, zoals blijkt uit het hierboven beschreven rapport!

Ook hierover valt nergens enige motivering terug te vinden!

Het komt aan het Commissariaat- Generaal toe om in haar bestreden beslissing aan te tonen dat verzoekster zich, bij een eventuele terugkeer, ergens anders zou kunnen hervestigen, om zich aan haar problemen te onttrekken.

Elke motivering op dit punt ontbreekt!

Dit getuigt niet van enig zorgvuldig onderzoek in hoofde van de verwerende partij.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Verzoekster wenst ook nog op te merken dat hoewel Iran in december 2020 nieuwe wetgeving heeft gepubliceerd ter bescherming van geweld tegen vrouwen, deze in de praktijk nog steeds ontoereikend blijkt te zijn.

Het gaat hier over de zogenaamde 'Protection, Dignity and Security of Women Against Violence Bill'.

Hoewel er bepaalde positieve punten zijn aan deze wet, heeft Human Rights Watch kritische opmerkingen geplaatst, gelet op het feit dat deze wet nog niet de bescherming behaalt die internationale standaarden vooropzetten in de strijd tegen geweld tegen vrouwen:

(...)

Verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud het slachtoffer te zijn geweest van verkrachtingen door haar echtgenoot, binnen het huwelijk.

Dat verzoekster hiervoor geen enkele bescherming zou krijgen indien zij dient terug te keren naar Iran, zoals uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt.

Opnieuw toont verzoekster aan dat zij geen enkele bescherming zal krijgen als vrouw, indien zij dient terug te keren naar Iran.

(...)

Dat de situatie voor vrouwen in Iran, en voornamelijk de situatie van vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld door partners, zoals in casu het geval voor mevrouw, uiterst problematisch is.

Dit toont het FACT SHEET van WOMEN'S RIGHTS IN IRAN: December 2020 meer dan aan.

(zie bijlage, stuk 8)

Iran staat op nummer 148 van 153 landen als het gaat om genderongelijkheid tussen mannen en vrouwen!

Dat, gelet op de verklaringen die verzoekster inroept ter staving van haar vrees bij terugkeer naar Iran, een grondig en zorgvuldig onderzoek verdienen.

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan dat het Commissariaat- Generaal geen enkele motivering schrijft over deze situatie, noch aantoont dat verzoekster zich kan beroepen op enige overheidsbescherming bij terugkeer.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.”

Verzoekster besluit inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

“Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld van hun partner in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een vrouw zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt. Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde haar identiteit, haar nationaliteit, haar hoedanigheid van burger alsook haar regio van afkomst zou aldus aan verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet haar identiteit alsook haar nationaliteit.

Verzoekster merkt op dat er genoeg redenen zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoekster naar Iran zou terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoekster concludeert op basis van het voorgaande:

“In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.2. Verzoekster vraagt op grond van hetgeen voorafgaat:

“4/ In hoofde de betwiste beslissing van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoekster:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3a-g Persartikel BETA, 'Women Politicians of Iran on Women's Rights: Critical Actors or Futile Figureheads?', 05/03/2020

4 UK Home Office Country Policy and Information Note Iran: Women - Early and forced Marriage van februari 2021;

5a-b WhatsApp berichten;

6 General Assembly van de Verenigde Naties van de Human Rights Council, Forty-sixth session, 22 February-19 March 2021; "Human rights situations that require the Council's attention: Situation of human rights in the Islamic Republic of Iran";

7a- j Human Rights Watch, 'Iran: Adopt Draft Law to Protect Women', 04/12/2020;

8a-b Fact Sheet Women's Rights in Iran, December 2020.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan, nog daargelaten dat zij niet concreet duidt welk(e) bepaling(en) van dit artikel zij geschonden acht en evenmin *in concreto* aangeeft waaruit deze schending precies bestaat, vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om

het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoekster beticht verweerder er in het verzoekschrift verder weliswaar van dat verweerder doelbewust zou hebben betracht haar geloofwaardigheid onderuit te halen, doch zij staaft deze – nochtans ernstige – aantijging niet op dienstige wijze. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke wijze zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekster in dit kader voorhoudt behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.4. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verzocht het Commissariaat-generaal om te worden bijgestaan door een tolk van het vrouwelijke geslacht (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 6, d.d. 03.12.2020). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van uw verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en werd u zowel een protection officer als een tolk van het vrouwelijke geslacht toegewezen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht zij, waar zij in het verzoekschrift verwijst naar enkele passages uit de notities van haar persoonlijk onderhoud, waarin zij aanhaalde dat zij “een beetje verstrooid” en emotioneel was, onder mentale druk stond en aan migraineaanvallen en “trauma’s” zou lijden, alsmede waar zij verweerder verwijt dat hiermee geen rekening werd gehouden, immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van een psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende onderhouds te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster, hoewel zij blijkens de door haar zelf geciteerde verklaringen bij het CGVS beweerde dat zij werd behandeld voor haar migraineaanvallen, hiervan niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Verder blijkt uit de verklaringen zoals aangehaald in het verzoekschrift dat verzoekster, hoewel haar verzoek om internationale bescherming in België reeds

dateert van september 2019, voorafgaand aan haar persoonlijk onderhoud geen psychologische hulp of begeleiding zocht en niet werd opgevolgd. Hoewel zij tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van haar hoger aangehaalde beweringen aangaf dat zij psychologische hulp ging zoeken, toont zij daarenboven niet aan dat zij zulks sedertdien zou hebben gedaan. Verzoekster legt ter staving van haar bij het CGVS aangehaalde psychische problemen dan ook niet het minste begin van bewijs neer. Aldus staat verzoekster de bij het CGVS aangehaalde medische en psychische problemen op generlei wijze; laat staan dat zij zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar, op welke wijze of in welke mate deze problemen een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt of zulks zouden kunnen doen.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken in het voorliggende verzoekschrift. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar voormelde verklaringen, afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde, voorgehouden medische en psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakte van deze beweerde problemen bovendien niet de minste melding in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de DVZ. Aldaar vermeldde zij deze problemen niet wanneer zij werd ondervraagd inzake de eventuele problemen of omstandigheden die in de weg konden staan van het vertellen van haar relaas en aan haar deelname aan de procedure internationale bescherming. Uit de stukken in het administratief dossier, waaronder de verklaring van de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen (ernstige) medische en/of psychische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoekster tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit deze stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoekster geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Integendeel, gaf verzoekster er duidelijk aan dat zij weliswaar medicatie nam doch dat deze totaal geen gevolg had op het gesprek van die dag (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3) Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoekster een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud opvroeg en bekwam en dat zij vervolgens over slechts een deel van de inhoud van deze notities een aantal opmerkingen overmaakte aan het CGVS. Bijgevolg wordt zij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van deze notities en kan zij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud zou zijn aangetast of gekleurd door haar voormelde, beweerde medische en/of psychische problemen.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van het gegeven dat zij, nadat zij door haar traditionele familie gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt en nadat zij binnen dit huwelijk slachtoffer zou zijn geworden van huiselijk geweld, zich aan dit huwelijk zou hebben onttrokken door naar het buitenland te vluchten. Daardoor zou zij zowel

haar echtgenoot, haar broer als Haj A.S.M. vrezten en zou zij slachtoffer riskeren te worden van eerwraak omdat zij haar familie ten schande zou hebben gebracht.

Dient daarbij echter vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster initieel manifest bedrieglijke en leugenachtige verklaringen aflegde omtrent haar religieuze aanhorigheid. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Hoewel u geen beschermingsnood aanhaalt op basis van een voorgehouden bekering moet er ten overvloede op gewezen worden dat er gezien onderstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan uw voorstelling van uw religieuze overtuiging (CGVS, p. 4-5). Zo verklaarde u op de DVZ d.d. 22.10.2019 dat u een sjiitische moslim bent, maar u zich de daaropvolgende zondag zou bekeren (Verklaring DVZ, vraag 9). U haalt later nogmaals aan op de DVZ d.d. 03.12.2020 dat u bekeerd bent en dat u meer en meer geïnteresseerd bent in het christendom. U haalt aan dat u vrede wilt vinden. (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt u zelf aan dat er genoteerd staat dat u bekeerd bent, maar dat uw relaas niet rond bekering draait en dat niet de hoofdreden van uw aanvraag is (CGVS, p. 4). Gevraagd naar uw huidige religie verklaart u dat u geen bepaalde religie volgt op dit moment (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u op de DVZ verklaarde dat u zich de zondag ging bekeren, vertelt u dat dat een misverstand was en u dat niet zo gezegd heeft (CGVS, p. 4). Dit is niet ernstig. Dat u op 22.10.2019 laat optekenen dat u zich enkele dagen later zal bekeren om enkele dagen later op 3.12.2020 te bevestigen dat u bekeerd bent kan niet als een misverstand afgedaan worden maar wijst erop dat u de Belgische asielinstanties een valse voorstelling van uw religieuze overtuiging tracht op te hangen. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud ook gevraagd of u momenteel een religie aan het verkennen bent, waar u negatief op antwoordde. U antwoordde dat u wel interesse heeft in theologie, maar u momenteel niet van plan bent een nieuwe religie voor uzelf te kiezen (CGVS, p. 4). Wanneer u gevraagd wordt of u toenadering zocht tot een kerk in België antwoordt u ‘nee’, waarop u snel verandert van onderwerp en haalt u aan dankbaar te zijn voor de goede opvang hier in België en in het opvangcentrum (CGVS, p. 5). Over de Bijbel die u kreeg van A. (...) vertelt u dat u deze kreeg 3.5 tot 4 maanden voor uw vertrek uit Iran (CGVS, p. 11). Wanneer er u wordt gevraagd of u er ondertussen al in gelezen hebt, antwoordt u ‘niet volledig’. U antwoordt dat toen u bij de parabels aankwam u die even hebt weggelegd, maar u er af en toe nog in leest (CGVS, p. 11). Dit is opmerkelijk aangezien er geen onderdeel parabels staan in de Bijbel, maar deze verwerkt zijn in de verschillende evangeliën. Wanneer u wordt gevraagd welke delen u heeft gelezen haalt u plots aan dat u ‘vrij weinig, bijna niks’ heeft gelezen, enkel over de geboorte van Christus, dat Maria maagd was en dat hij uitverkoren was om de boodschap te verkondigen. U vertelt ook dat u ooit in Iran een film over Maria had gezien (CGVS, p. 11). Echter weet u niet uit welk boek het deel van de geboorte van Jezus komt, wat u zelf gelezen zou hebben (CGVS, p. 11). Na de pauze haalt u nogmaals aan dat uw relaas niks te maken heeft met het christendom, dat dat niet de reden van vertrek is, noch de reden waarom u niet kan terugkeren (CGVS, p. 11). Uw verklaringen in verband met de Bijbel doen vermoeden dat de sobere kennis waarover u beschikt ook uit de film kan komen die u gezien heeft. Het geloof in uw interesse in theologie en meer bepaald in het christendom komt dan ook op de helling te staan gezien uw uiterst beperkte kennis over het christendom. Omwille van deze vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw voorstelling dat u zich van de islam heeft afkeert en dat uw huidige religieuze houding zich typeert door een brede interesse in theologie en meer bepaald in het christendom.”

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In tegenstelling met wat zij beweert, gaf zij bij de DVZ op 22 oktober 2019 weldegelijk duidelijk aan dat zij een sjiitische moslim was maar zich de daaropvolgende zondag zou bekeren. Op 3 december 2020 gaf zij bovendien in niet mis te verstande bewoordingen aan dat zij intussen bekeerd was, meer en meer geïnteresseerd was in het christendom en vrede wilde vinden. Verzoekster ondertekende deze verklaringen daarenboven uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen (administratief dossier, vragenlijst; verklaring DVZ). Hiermee gaf zij aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Desalniettemin ontkende verzoekster deze verklaringen blijkens het voorgaande later meermaals tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, gaf zij aldaar aan geheel niet bezig te zijn met het kiezen van een nieuwe religie en bleek zij aldaar over bijzonder weinig kennis van het christendom te beschikken. Dat verzoekster ten overstaan van de Belgische asielinstanties initieel een valse voorstelling trachtte op te hangen van haar religieuze overtuiging, doet, dit in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, weldegelijk en ernstig afbreuk aan zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen als de geloofwaardigheid van de voormelde, concrete, door haar aangevoerde asielmotieven. Niet enkel toont dit immers aan dat zij er niet voor terugdeinst om bedrieglijke en leugenachtige verklaringen af te leggen, doch tevens duidt dit erop dat zij zelf maar weinig vertrouwen had in de overige, door haar aangevoerde, concrete asielmotieven en dat zij de mening toegedaan was dat deze niet konden volstaan om het toekennen van internationale bescherming te rechtvaardigen.

Zowel de algehele geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster als de geloofwaardigheid van haar concrete asielrelaas worden daarenboven ondermijnd door haar verklaringen inzake haar paspoort en de toestemming om haar land te verlaten, zoals verzoekster deze zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift. Hoewel zij bij het CGVS initieel aangaf dat zij haar eigen paspoort ongeveer 4 maanden, en dus kort voor haar vertrek, aanvraag, stapte zij van deze verklaring, geconfronteerd met haar eerdere verklaringen omtrent haar reis naar Irak weer af, gaf zij aan dat zij haar paspoort reeds langer dan 4 maanden had en voegde zij toe: *“ik weet niet hoeveel. Maar dat was wel datzelfde paspoort”*. Eveneens verklaarde verzoekster initieel, gevraagd of zij de toestemming van haar man nodig had om haar land te verlaten: *“Enkel voor mijn dochter had hij een schriftelijke toestemming gegeven van 3 maanden. Maar om mijn paspoort te verkrijgen moest ik wel toestemming hebben van mijn man”*. Nadien wijzigde zij ook deze verklaring en beweerde zij dat op het toestemmingsformulier dat haar man ondertekende ook stond aangegeven *“dat hij mij toestemming geeft om samen met ons dochtertje te reizen”*.

Verzoekster hangt haar gehele asielrelaas verder op aan het gegeven dat zij zou stammen uit een erg traditionele familie en dat zij door deze familie gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt aan haar echtgenoot. Dient echter te worden vastgesteld dat zij noch het traditionele profiel van haar familie, noch het gedwongen karakter van haar huwelijk aannemelijk maakt. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Zo wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd door een aantal ongerijmdheden in uw verklaringen over uw familie en uw huwelijk. U haalt aan uit een traditionele familie te komen. Zo vertelt u dat u eigenlijk bijna niks mocht. U mocht niet kiezen wat u ging studeren, met wie u bevriend wilde zijn, u moest voor alles toestemming vragen (CGVS, p. 19). Echter liet uw familie het toe dat u ging verder studeren. Zo studeerde u politieke wetenschappen (CGVS, p. 6). U vertelt dat u uw studies niet afmaakte omdat u zich zwaar vergist had in de opleiding. U dacht dat u het heel leuk en interessant te vinden, maar in de praktijk bleek het toch niet te passen bij uw persoonlijkheid (CGVS, p. 6). U haalt aan dat het niet overeenkwam met de opvoeding die u had gehad en dat uw motivatie verdwenen was (CGVS, p. 6). Gevraagd wat u hiermee bedoelt, past u uw woorden aan en vertelt u dat het andersom is. Dat het net wel overeenkwam met uw opvoeding en dat u liever sociale wetenschappen wou doen, maar dat niet werd goedgekeurd door uw ouders (CGVS, p. 6). Deze laatste aanpassing rijmt niet met uw eerdere verklaring waarin u aangaf dat u initieel interesse had in de studie en u dacht dat u het heel leuk zou vinden, dit klinkt niet als een verplichting. Het is ook vreemd dat u de kans kreeg te studeren als vrouw en uw ouders u aanmoedigden politieke wetenschappen te studeren, de politiek is nochtans voornamelijk voorbestemd voor mannen en is in Iran geen echte vrouwenkwestie. U verklaart ook dat uw huwelijk een verplicht huwelijk was, nochtans was u 30 jaar oud op het moment van de verbintenis (CGVS, p. 11-12). Zoals u zelf aangeeft is dit is naar Iraanse normen een gevorderde huwelijksleeftijd, wat er op wijst dat uw familie u niet onder druk zette om snel te trouwen. Uw vergoelijking dat u het zo lang kon uitstellen, was aangezien uw ene broer langdurig ziek was en u uiteindelijk twee broers en een zus verloren hebt en er een rouwperiode was (CGVS, p. 12). Uw uitleg kan allerminst overtuigen aangezien uw zus overleden is in 1981 en uw ene broer in 2008. Uw andere broer overleed in 1390 (2011), het jaar waarin u trouwde. Bovenstaande vaststellingen doen uw voorstelling van uw familie als dermate conservatief dat ze u tegen uw wil een huwelijk opdrong sterk afbrokkelen.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zo haar familie daadwerkelijk dermate conservatief en traditioneel was als zij voorhoudt, is het vooreerst weldegelijk onaannemelijk dat deze familie haar zou hebben toegestaan en zelfs gedwongen om politieke wetenschappen te gaan studeren en aldus deel uit te maken van de volgens verzoeksters eigen betoog slechts 50 tot 60 procent van de jongeren in Iran die verder mag studeren. Op deze manier, door haar toe te laten verder te studeren en later eventueel in de politiek te gaan, gaf haar familie de beweerde controle over haar gehele doen en laten immers in belangrijke mate uit handen.

De geloofwaardigheid van dit gegeven wordt daarenboven op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat verzoekster over haar (houding jegens haar) studie kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde. Waar verzoekster in dit kader eenvoudigweg volhardt in haar verklaringen omtrent haar studie bij het CGVS en deze verklaringen herneemt in het verzoekschrift, dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster hiermee de vastgestelde, kennelijke tegenstrijdigheid in deze verklaringen enkel bevestigt. Initieel gaf zij inzake haar studie aan dat zij dacht dat zij deze *“heel leuk zou vinden en interessant, maar in de praktijk bleek het totaal niet te passen bij mijn persoonlijkheid, ik had er totaal geen interesse meer in, het kwam ook niet echt overeen met de opvoeding die ik had gehad en mijn motivatie was volledig verdwenen”*. Vervolgens draaide zij deze verklaring volledig om en beweerde zij: *“Dus het is eigenlijk andersom, het kwam volledig overeen met mijn opvoeding, maar het kwam niet overeen met mijn wensen en interesses. Ik had graag sociale wetenschappen willen doen, maar mijn ouders hebben dat niet goedgekeurd en ik moest persé politieke wetenschappen studeren”*. Dat zij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar studie, doet ernstig afbreuk aan de

geloofwaardigheid van de beweerde dwang vanwege haar familie om voor deze specifieke richting te kiezen.

Dit alles klemmt nog des te meer nu, zo het al aannemelijk zou kunnen worden geacht dat haar familie haar zou hebben gedwongen om politieke wetenschappen te gaan studeren, *quod non*, het niet geloofwaardig is dat verzoekster er vervolgens vrijelijk voor kon kiezen om deze studies, tegen de wil van haar familie in, stop te zetten.

Bovendien ontbeert het weldegelijk iedere geloofwaardigheid dat, zo haar familie werkelijk zinnens was om verzoekster gedwongen uit te huwelijken, deze familie hiermee tot haar dertigste zou hebben gewacht. Op deze wijze, en door haar verder te laten studeren, werd het risico enkel groter dat zij zelf iemand zou leren kennen en op iemand anders dan de voor haar gekozen echtgenoot zou vallen. Verzoekster zelf bevestigde blijkens de verklaringen die zij in het verzoekschrift weergeeft bovendien uitdrukkelijk dat dit naar Iraanse normen reeds een gevorderde huwelijksleeftijd is. De verklaring die zij voor haar late huwelijk bood en die zij herneemt in het verzoekschrift, kan daarbij zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, hoegenaamd niet overtuigen.

Dient in het kader van het voorgaande daarenboven te worden opgemerkt dat het geloofwaardigheid ontbeert dat verzoekster, nadat haar familie haar uiteindelijk dan toch gedwongen zou hebben uitgehuwelijkt, reeds binnen het jaar en ten overstaan van haar broer, die het volgens de gezegden die zij zelf citeert in het verzoekschrift goed kon vinden met haar echtgenoot, die erg traditioneel was, die een kortzichtige kijk had op alles en die neerbuigend was jegens vrouwen, onmiddellijk boudweg zou hebben aangegeven dat zij wenste te scheiden. Zo haar verklaringen omtrent het traditionele profiel van haar familie, haar broer en haar gedwongen huwelijk strookten met de werkelijkheid, kon worden verwacht dat zij de situatie omzichtiger zou hebben aangepakt en bijvoorbeeld eerst zou hebben afgetoetst wat haar broer vond van de door haar ondergane mishandelingen, zou hebben gepoogd om haar broer haar echtgenoot te laten aanspreken op diens gedrag of zou hebben getracht om haar broer te laten bemiddelen tussen haar en haar echtgenoot in plaats van onmiddellijk en radicaal aan te geven dat zij wenste te scheiden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder haalt u aan dat uw echtgenoot paranoïde was. U beschrijft hem als heel achterdochtig, iemand die snel begon te schelden of slaan (CGVS, p. 14, 19). Voorts werd u verplicht tot het hebben van seksuele betrekkingen met hem (CGVS, p. 19-20). U verklaart dat u H. (...) een keer heeft aangesproken dat het beter zou zijn om uit elkaar te gaan en u gaf aan dat u wou stoppen met het huwelijk (CGVS, p. 20). Uw echtgenoot begon te dreigen dat indien u nog één keer het woord scheiding in de mond zou nemen, hij de auto tegen de muur ging rammen en ervoor ging zorgen dat alleen u te overlijden zou komen (CGVS, p. 20). Uw verklaringen over uw echtgenoot zijn gedrag zijn onverenigbaar met het feit dat uw echtgenoot u de toestemming gaf om een paspoort te bezitten en hierbij ook de toestemming gaf voor meerdere uitreizen uit Iran. Meer nog, ook gaf hij uw dochter T. (...) toestemming om het land samen met u te verlaten (CGVS, p. 14-15). Niet alleen gaf hij u de toestemming om naar Oostenrijk te gaan met uw dochter, ook liet hij u werken en mocht u naar Irak gaan voor uw werk (CGVS, p. 5, 24). Zo werkte u vroeger in de apotheek van uw tante tijdens uw huwelijk. U veranderde evenwel van job en de laatste drie jaar was u vertegenwoordigster van een farmaceutisch bedrijf (CGVS, p. 5). Dat een paranoïde en gewelddadig man u zoveel vrijheid zou geven is allerminst plausibel. Het is verder vreemd dat uw man wist dat u wou scheiden en u dan toch naar Europa laat gaan samen met uw dochter. Dat uw man toestemming geeft om u te laten vertrekken met uw dochter, het enige dat ervoor zou kunnen zorgen dat u in zijn macht bleef en zou terugkeren naar Iran, is ongeloofwaardig.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zoals blijkt uit de verklaringen die zij zelf aanhaalt in het verzoekschrift, omschreef zij haar echtgenoot als *“iemand die echt lijdt aan paranoia. Hij is altijd heel achterdochtig geweest als ik ook maar een mening had over iets, dan begon hij ofwel te schelden, ofwel begon hij te slaan. Ik heb ook heel wat klappen van hem gehad door de jaren heen”*. De geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij verzoekster toeliet om te werken, en dit eerst in de apotheek van haar tante en nadien als vertegenwoordigster en verdeler van farmaceutica. Ook indien de apotheek van haar tante was en indien de eigenaar van het farmaceutische bedrijf waarvoor zij nadien werkte sterke banden had met haar familie, ontbeert zulks namelijk iedere geloofwaardigheid. Er kan immers worden aangenomen dat verzoekster in de apotheek veelvuldig in contact kwam met andere mensen. De functie die zij nadien uitoefende voor een farmaceutisch bedrijf, omschreef zij daarenboven als volgt: *“Dus ik was een vertegenwoordigster (...) Dus mijn taak was eigenlijk om met artsen in gesprek te gaan, een soort consultatie om hen uit te leggen wat voor medicatie wij allemaal kunnen aanbieden”*. Verder zou zij een keer naar Irak zijn gereisd en gaf zij hieromtrent aan: *“Dus er was een vergadering of een conferentie in*

de universiteit van Irak en ik was daar als vertegenwoordigster van het bedrijf om onze producten aan te bieden". Uit deze verklaringen blijkt, ook indien zij reisde als lid van een groep onder leiding van een zekere dokter H., een grote mate van vrijheid en verantwoordelijkheid in hoofde van verzoekster en kan worden afgeleid dat het haar in het kader van haar job uitoefening toegelaten was en zelfs net tot haar taak behoorde om in contact te treden met een veelheid aan andere mensen. Dat haar echtgenoot zulks indien hij werkelijk dermate paranoïde, achterdochtig en gewelddadig was zou hebben toegelaten, is in het geheel niet geloofwaardig.

Nog minder geloofwaardig is het dat haar echtgenoot, zo hij werkelijk altijd dermate paranoïde, achterdochtig en gewelddadig was, aan verzoekster de toestemming zou hebben gegeven om een paspoort te bezitten en naar het buitenland te reizen en aan zowel verzoekster als haar dochter de concrete toestemming zou hebben gegeven om op zelfstandige wijze naar Oostenrijk in Europa te reizen. Op deze wijze bood hij verzoekster, ook zo het de bedoeling was dat zij naar haar schoonbroer zou gaan, namelijk op een wel bijzonder eenvoudige wijze de kans om zich aan zijn paranoïde, achterdochtige, agressieve en gewelddadige gedrag en mishandelingen te onttrekken.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ook blijkt dat uw man niet intensief op zoek ging naar u. Zo belde hij u één keer in Oostenrijk, toen hij had vernomen dat er een Bijbel was gevonden tussen uw spullen waardoor hij u uitschold (CGVS, p. 8-9). U verbleef daarna nog 10 dagen bij uw vrienden F. (...) en H. (...) die ook in Oostenrijk wonen (CGVS, p. 8-9). Dat uw echtgenoot na uw vlucht uit het huis van F. (...), uw schoonbroer, u de komende 10 dagen niet meer heeft proberen te contacteren is bizar. (...). Dit schetst niet het beeld van een agressieve echtgenoot die net verlaten is geweest door zijn vrouw en alles tewerkstelt om haar te vinden. U haalt wel aan dat hij u nog heeft lastiggevallen na uw aankomst in België, maar de laatste keer was al 7 à 8 maanden of nog langer geleden (CGVS, p. 7). U verklaart bovendien niets meer vernomen te hebben van uw schoonfamilie in Oostenrijk (CGVS, p. 10). Ook dit is vreemd want u verdwijnt plots uit het huis van F. (...), met wie u goede contacten onderhield. U legt wel enkele berichten voor van N. (...), uw schoonbroer waarin hij dreigt u te verkrachten en u te laten verkrachten (CGVS, p. 10-11). Deze berichten dateren volgens u van bijna een jaar geleden (CGVS, p. 11). Deze berichten tonen echter geen datum, noch een gsmnummer. Dergelijke Whatsapp berichten kunnen evenwel zeer gemakkelijk in scène gezet zijn wat de objectieve bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Nog los van de vraag of haar echtgenoot haar voor het incident met de bijbel al dan niet veelvuldig contacteerde, is het gegeven dat hij haar nadien tien dagen niet trachtte te contacteren weldegelijk onaannemelijk. Waar verzoekster in dit kader *post factum* beweert dat zij haar gsm zou hebben uitgezet, dient te worden opgemerkt dat zij, te meer nu zij zulks niet aanhaalde bij het CGVS, hiermee geenszins afbreuk doet aan de terechte vaststelling dat haar echtgenoot tien dagen niet trachtte haar te contacteren. De vaststelling dat haar echtgenoot, hoewel deze haar initieel nog zou hebben lastiggevallen in België, dit ten tijden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS al zeven of acht maanden of zelfs langer niet meer deed, laat verzoekster verder onverlet. Nochtans had haar echtgenoot haar eenvoudigweg kunnen traceren en contacteren via haar profielen op de sociale media. Aldus strookt het gedrag dat zij van haar echtgenoot schetst geenszins met dat van een paranoïde, achterdochtige, agressieve en gewelddadige echtgenoot die haar koste wat kost wilt vinden. De pertinente en terechte vaststelling dat zij ook van haar schoonfamilie in Oostenrijk niets meer vernam, en dit ondanks dat zij plots was verdwenen uit het huis van F., met wie zij goede contacten onderhield en die haar zou hebben uitgenodigd om haar te helpen, laat verzoekster ook geheel ongemoeid.

Waar verzoekster bij het verzoekschrift opnieuw een aantal WhatsApp berichten neerlegt, die zouden uitgaan van haar schoonbroer, dient te worden opgemerkt dat aan deze berichten, net als aan de eerder door haar neergelegde berichten, niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Niet enkel zijn zij eenvoudigweg manipuleerbaar, doch tevens kunnen zij op gemakkelijke wijze in scène worden gezet en op verzoek en in onderling overleg worden doorgestuurd.

In zoverre verzoekster in het kader van het voorgaande gewag maakte van een incident waarbij een bijbel in haar bezit zou zijn ontdekt, dient verder te worden vastgesteld dat haar relaas dienaangaande ook nog op andere vlakken geloofwaardigheid ontbeert. Zo zijn haar verklaringen omtrent de wijze waarop zij deze bijbel in het bezit zou hebben gekregen onaannemelijk. Dat een vriendin van haar, louter omdat zij in een moeilijk huwelijk zat en erdoorheen zat, het risico zou hebben genomen om haar een bijbel te geven, is, gelet op verzoeksters zelfverkleerde behoren tot een erg religieuze, conservatieve en traditionele familie waarvan de leden zich begeven in hogere kringen, manifest ongeloofwaardig. Uit de verklaringen die zij *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift, blijkt daarbij overigens dat ook verzoekster zelf duidelijk aangaf dat zij, hoewel zij meende dat dit overdreven was,

van meerdere mensen hoorde dat het gevaarlijk was om een bijbel te bezitten in Iran. Gelet op deze laatste verklaring en in acht genomen het geschetste profiel van haar familie, is het eveneens ongeloofwaardig dat verzoekster ervoor zou hebben geopteerd om deze bijbel, met alle risico's van dien, mee te nemen op haar reis naar Europa, en dit naar eigen zeggen louter om zich te kunnen bezig houden in het vliegtuig. Evenmin is het aannemelijk dat zij hiermee zodanig onvoorzichtig zou hebben omgesprongen, hetgeen zou hebben geleid tot de ontdekking van deze bijbel door haar schoonfamilie.

De geloofwaardigheid van de door verzoekster aangevoerde asielmotieven wordt nog verder ondermijnd doordat zij, waar zij haar in dit kader aangehaalde vrees eveneens formuleerde ten aanzien van haar broer en deze linkte aan diens positie, frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent diens functie. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“De vrees die u aanhaalt tegenover uw broer M.S.M. (...) heeft betrekking tot zijn politieke positie in Iran. Het is vreemd dat u bij de DVZ op d.d. 03.12.2020 aanhaalde dat uw broer lid is van het ettela'at. U verklaarde dat hij een hele hoge functie bij het regime heeft (CGVS Vragenlijst, vraag 5). In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw broer administratieve taken uitvoert op het kantoor van Seyed Y.S.M. (...) en hij als beveiliging werkt tijdens het vrijdagsgebed (CGVS, p. 12-13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid aangezien u eerder aanhaalde dat uw broer lid van het ettela'at is en een hele hoge functie bekleedt (CGVS vragenlijst, vraag 5), verklaart u dat dit weer een misverstand moet zijn aangezien u verklaarde dat uw broer bevriend is met de directeur van het ettela'at Seyed M.A. (...) en uw broer hem heeft geholpen bij zijn campagne om zich kandidaat te stellen bij de verkiezingen (CGVS, p. 13). Aangezien u zich in niet mis te verstane bewoordingen uitdrukte bij de DVZ en u aan het begin van het persoonlijk onderhoud twee vergissingen in uw interview bij de DVZ rechtzette maar de foute vermelding van de tewerkstelling van uw broer niet aanhaalde kan uw uitleg bovenstaande tegenstrijdigheid niet wegwerken (CGVS, p.3,4).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegt zich er immers toe haar verklaringen van bij het CGVS eenvoudigweg te herhalen en te bevestigen. Hiermee biedt zij op generlei wijze een verklaring voor en doet zij evenmin afbreuk aan de vastgestelde, kennelijke tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en haar eerdere, bij de DVZ afgelegde, duidelijke en niet mis te verstane, door haar ondertekende en niet bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud door haar gecorrigeerde verklaringen. Met haar verwijzing naar de documenten inzake de tewerkstelling van haar broer, doet verzoekster aan de vaststelling dat zij frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent diens functie verder hoegenaamd geen afbreuk.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast moet er ook opgemerkt worden dat u van uw zussen heeft vernomen dat uw broer heel ijverig op zoek is naar u (CGVS, p. 22). Wanneer er u wordt gevraagd wat hij onderneemt om u te vinden, dan moet u het antwoord schuldig blijven. U haalt aan dit niet gevraagd te hebben aan uw zussen omdat hij dat niet aan hen zou vertellen (CGVS, p. 22). Dat u niet naar deze cruciale informatie vraagt omdat u er toch al vanuit gaat dat uw zussen het niet gaan weten kan niet overtuigen. Bovendien had u dit ook kunnen vragen aan de echtgenote van uw broer, met wie u tot op heden goede contacten onderhoudt (CGVS, p. 7, 18). Het is opmerkelijk dat u verklaart dat uw broer ijverig op zoek is naar u, maar u al ruim anderhalf jaar niks van uw broer heeft vernomen. De laatste keer dat hij u contacteerde was toen u nog in Oostenrijk was bij uw vrienden F. (...) en H. (...) (CGVS, p. 22). (...) Dat uw broer geen contact meer met u heeft opgenomen, ook al heeft u profielen op sociale media onder uw eigen naam, waar zelfs uw locatie staat meegedeeld, doet niet vermoeden dat hij ijverig op zoek is naar u, noch dat u een daadwerkelijke vrees voor uw familie en de leden van uw schoonfamilie, die onder meer in Europa wonen, koestert (CGVS, p. 15-16, 22).”

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om deze motieven te ontcrachten. Aangezien haar zussen initieel aangaven dat haar broer heel ijverig naar haar op zoek was, kon weldegelijk worden verwacht dat zij hierover zou hebben doorgevraagd en dat zij zowel via hen als via haar schoonzus, met wie zij goede contacten onderhoudt, zou hebben trachten te achterhalen om welke wijze haar broer haar trachtte op te sporen. Dat zij zulks zou hebben nagelaten louter vanuit de veronderstelling dat haar broer zulks toch niet zou rondbazuinen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zij kon zulks namelijk onmogelijk zeker weten en dit staat er hoe dan ook niet aan in de weg dat haar zussen en de echtgenote van haar broer hierover mogelijks toch enige informatie konden verstrekken. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming bovendien worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Verder laat verzoekster de terechte

vaststelling geheel ongemoeid dat het opmerkelijk is dat haar broer enerzijds ijverig naar haar op zoek zou zijn doch dat zij anderzijds reeds anderhalf jaar niets van hem zou hebben vernomen, en dit ondanks dat zij profielen bezigt op de sociale media en onder haar eigen naam. De niet-betwiste vaststelling dat zelfs haar locatie wordt meegedeeld op deze sociale media-profielen doet bovendien ernstig afbreuk aan de vermeende vrees voor vervolging ten aanzien van haar broer en familieleden, waarvan er een aantal vertoeven in Europa.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van haar echtgenoot en haar familie. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen waarbij u aanhaalt te vrezen voor uw broer M. (...), echtgenoot H. (...) en Haj A.S.M. (...).”

De benevens de reeds hoger besproken door verzoekster neergelegde documenten en stukken, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet op concrete en dienstige wijze worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekster niet op concrete en dienstige wijze worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw originele shenasnameh, een kopie van uw paspoort en een kopie van het paspoort van uw dochter T. (...), staat immers niet ter discussie. Het certificaat van het ziekenhuis waar u de kankerpatiëntjes ondersteunt, toont louter aan dat u bekommerd was om de kinderen. De kandidaatstelling van de heer Seyed M.A. (...) waarbij uw broer wordt aangesteld als campagneleider, het document van Ali A.V. (...), waarbij uw broer M. (...) wordt aangesteld als zijn persoonlijke assistent, een foto van Haj A.S.M. (...), een foto van uw broer M. (...) in het huis van de geestelijke leider (Beite Rahbari), een foto van uw broer als beveiliging op een islamitisch congres, een foto van Khamenei samen met Haj A. (...), de personeelskaarten van uw broer M. (...), een foto van uw broer M. (...) met de adviseur van Khamenei, en het attest van waardering die uw broer ontvangen heeft van de vereniging van het vrijdagsgebed tonen aan dat uw broer zich in hogere kringen bevindt, samen met de neef van uw vader Haj A. (...). Dit is geen bewijs dat uw broer en Haj A. (...) het gemunt hebben op u. De foto van uw schoolkledij tonen aan dat u een schooluniform droeg, maar kan allerm minst aantonen dat u tot een conservatieve familie behoort. De berichten van uw schoonbroer N. (...), werden hierboven reeds besproken.

De opmerkingen die u maakte op 09.04.2021 bij uw persoonlijk onderhoud werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.”

Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij, zoals zij tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, zou kunnen worden beschouwd als kwetsbaar persoon en dat zij zou vallen onder de groep van *“vrouwen die afkomstig zijn uit traditionele families of vrouwen die het slachtoffer zijn van familiaal en huiselijk geweld”*. Derhalve is verzoeksters verwijzing naar algemene informatie, omtrent de positie van vrouwen in traditionele families en het gebrek aan bescherming en aan interne hervestigingsmogelijkheden voor slachtoffers van gender-gerelateerd geweld in Iran voor het overige niet dienstig. Verzoekster kan met de verwijzing naar deze louter algemene informatie niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk en in persoon zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, schromelijk in gebreke.

In zoverre verzoekster tot slot zou trachten te laten uitschijnen dat de positie van de vrouw in de Iraanse maatschappij van zulke aard zou zijn dat deze op zich volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of risico in hoofde van iedere vrouw, dient te worden opgemerkt dat zulks uit de door haar aangehaalde informatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid en bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dat verzoekster louter omdat zij vrouw was een ondraaglijk leven zou hebben geleid of zou riskeren te leiden bij een terugkeer, kan ook gelet op haar verklaringen bovendien geenszins overtuigen. Uit het voorgaande blijkt immers genoegzaam dat verzoekster tot in haar dertiger jaren in Iran bleef. Haar levensloop getuigt daarbij van een welgesteld, rijkelijk gevuld leven met verregaande vrijheden. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar concrete asielmotieven, stamt zij uit een gegoede familie die zich in hogere kringen begeeft en haar de nodige vrijheid gaf, kon zij verder studeren aan de universiteit, huwde zij pas op latere leeftijd en oefende zij een job uit in een apotheek en, nadien, als vertegenwoordigster en verdeler van farmaceutische producten. Aldus staat

niets eraan in de weg dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dit leven eenvoudigweg terug kan opnemen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT